

Sygn. akt IV KK 105/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 kwietnia 2018 r.,
sprawy **K.B.**
skazanego z art.178a § 1 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 30 sierpnia 2017 r., sygn. akt VI Ka [...] /17
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt VIII K [...] /15

p o s t a n o w i ł

1/ oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2/ obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt VIII K [...] /15, Sąd Rejonowy w K. uznał K.B. za winnego popełnienia czynu wypełniającego dyspozycję art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 17 stycznia 2015 r. w K. przy ul. N., znajdując się w stanie nietrzeźwości – 1,29 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki Audi 80 o nr rej.[...], przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt II K [...] /14 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i w okresie obowiązywania orzeczonego powyższym wyrokiem na okres 3 lat zakazu prowadzenia pojazdów

mechanicznych oraz w ciągu 5 lat po odbyciu kary roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 8 września 2009 r., sygn. akt II K [...] /09, za ciąg umyślnych przestępstw podobnych z art. 178a § 1 k.k., którą odbywał w okresie od dnia 18 kwietnia 2011 r. do dnia 7 grudnia 2011 r., z zaliczeniem na poczet kary okresu pozbawienia wolności od dnia 20 września 2010 r. do dnia 18 stycznia 2011 r., i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 20 marca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Następnie na podstawie art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 20 marca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 10 lat, a na podstawie art. 49 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 20 marca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. świadczenie pieniężne w kwocie 3.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz wydał orzeczenia akcesoryjne.

W apelacji od tego wyroku obrońca K.B. zarzucił:

„1) obrazę prawa procesowego a to art. 7 k.p.k. - poprzez dokonanie oceny w sposób dowolny i niewnikliwy zwłaszcza w odniesieniu do:

- zeznań świadków T.P. i K.B. w zakresie, w jakim Sąd dał im wiarę odnośnie okoliczności zatrzymania oskarżonego i przebiegu drugiej interwencji,
- zeznań świadka S.S. w zakresie, w jakim zeznała o przebiegu drugiej interwencji, w szczególności udziału obojga funkcjonariuszy,
- zeznań świadka M.K. w zakresie, w jakim sąd uznał, że przestawienie samochodu przez niego nie wpływa na fakt popełnienia przez oskarżonego czynu;
- wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w jakim opisał okoliczności zatrzymania i w jakim wyjaśniał, że nie prowadził pojazdu, a przestawiła go inna osoba;

2) obrazę prawa procesowego, a to art. 5 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wątpliwości co do sprawstwa czynu przez oskarżonego, które powstają w świetle odmiennych zeznań świadków T.P. i K.B. oraz zeznań świadka M.K. i wyjaśnień oskarżonego;

3) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosku takiego stanowczo wyprowadzić nie sposób;

4) z ostrożności procesowej na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąco niewspółmierną karę poprzez wymierzenie oskarżonemu kary bezwzględnego pozbawienia wolności i zakazu prowadzenia pojazdów w wymiarze 10 lat.”

W konkluzji obrońca wniósł o „1) uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania; 2) z ostrożności procesowej, o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz zakazu prowadzenia pojazdów w wymiarze roku”.

Wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2017 r., VI Ka [...] /17, Sąd Okręgowy w K. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji obrońca skazanego zarzucił „rażące naruszenie prawa, a to:

1) art. 433 § 1 i 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 k.p.k. poprzez nieprawidłowe rozważenie podniesionych zarzutów apelacyjnych wyrażające się w wartościowaniu osobowych źródeł informacji nie ze względu na treść składanych przez nie wyjaśnień i zeznań, ale w oparciu o ich właściwości osobiste takie jak wykonywany zawód, czy uprzednia karalność oraz w oderwaniu od potwierdzonej przez Sąd II instancji nieścisłości zeznań uznanych za wiarygodne;

2) art. 433 § 1 i 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 84 § 1 k.p.k. i art. 86 § 1 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. poprzez nieprawidłowe rozważenie podniesionych zarzutów apelacyjnych wyrażające się w wartościowaniu osobowych źródeł informacji nie ze względu na treść składanych przez nie wyjaśnień i zeznań, ale w oparciu o termin ich zgłoszenia;

3) art. 433 § 1 i 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez niezasadne rozważenie podniesionych zarzutów apelacyjnych wyrażające się w uznaniu za >>marginalne<< okoliczności zmierzających do weryfikacji wiarygodności funkcjonariuszy w sytuacji, gdy ustalenia okoliczności stricte związanych z zarzutem braku innych dowodów opierały się wyłącznie na zeznaniach funkcjonariuszy i całkowicie sprzecznych z nimi wyjaśnieniach

oskarżonego, które to naruszenie miało istotny wpływ na treść orzeczenia prowadząc w konsekwencji do rażąco niesłusznego utrzymania w mocy zaskarżonego orzeczenia w sytuacji, kiedy możliwa i niezbędna była jego zmiana względnie uchylenie do ponownego rozpoznania.”

Skarżący się wniósł o „uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania”.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oczywista bezzasadność kasacji zachodzi w sytuacji, gdy nawet w wyniku pobieżnej analizy zarzutów w niej zawartych uzasadniony jest wniosek, iż nie są one trafne, a przedstawione w niej wnioski nie odpowiadają zaistniałym w sprawie realiom procesowym.

Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie. Lektura sformułowanych w kasacji zarzutów wskazuje - co trafnie dostrzegł prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację - że skarżący się, pomimo formalnego przywołania w kasacji, jako naruszonych art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., w rzeczywistości kieruje wszystkie swoje zastrzeżenia wobec rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Analiza zarzutów kasacyjnych pozwala na stwierdzenie, że głównym ich celem jest podważenie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy, a w pełni zaaprobowanych przez Sąd Okręgowy. Podnieść należy, że Sąd II instancji, stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał wniesiony środek odwoławczy, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k. podał, dlaczego uznał zarzuty za niezasadne. Autor kasacji nie stawia zresztą Sądowi odwoławczemu zarzutu nierozważenia zarzutów, ale „nieprawidłowe rozważenie podniesionych zarzutów apelacyjnych” (zarzut 1 i 2) oraz „niezasadne rozważenie podniesionych zarzutów apelacyjnych” (zarzut 3). Wnioski z lektury uzasadnienia rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego przeczą twierdzeniom skarżącego. W tym miejscu podkreślić należy, iż odrzucenie

przez Sąd jednych dowodów, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów stanowi uprawnienie Sądu dokonującego ustaleń faktycznych albo aprobującego te ustalenia z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów, nie może być uznane za przejaw jej naruszenia. Również odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego nie może być utożsamiane z bezzasadnym pominięciem okoliczności, których ten dowód dotyczy i nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności Sądu. Kwestia prowadzenia przez K.B. w stanie nietrzeźwości samochodu marki Audi 80 była przedmiotem ustaleń faktycznych podjętych przez Sąd *ad quo*, skontrolowanych przy rozpoznaniu apelacji przez Sąd odwoławczy. Nie ma racji obrońca, iż Sąd odwoławczy wartościował osobowe źródła informacji nie ze względu na treść składanych wyjaśnień i zeznań, ale w oparciu o ich właściwości osobiste. Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd Okręgowy prawidłowo i wnikliwie ocenił zeznania świadków T.P., K.B., S.S. oraz M.K.. Dokonując poszerzonej analizy owych zeznań pod kątem zarzutów apelacyjnych wskazał, iż „świadkami wydarzenia byli wyłącznie funkcjonariusze Policji oraz sam oskarżony (...)”. W zeznaniach złożonych przez funkcjonariuszy Sąd nie ujawnił żadnych sprzeczności ani nielogiczności (s.4 uzasadnienia). Nie uszły również uwadze Sądu różnice pomiędzy zeznaniami złożonymi przez funkcjonariuszy a zeznaniami świadka S.S., co obrońca poczytuje jako „rażąco nieprawidłowe wartościowanie dowodów”. Słusznie jednak owe rozbieżności Sąd i instancji uznał za nieistotne. Podkreślić należy, iż Sąd Rejonowy oparł się na depozycjach z postępowania przygotowawczego złożonych zaraz po zdarzeniu, uznając jednocześnie, że po usunięciu treści nie mających znaczenia dla sprawy pojawia się „przejrzysty obraz korelujący z zeznaniami świadków T.P. i K.B.” (s.3 uzasadnienia SR). Tymczasem apelacja a następnie kasacja bazuje na zeznaniach S.S. z rozprawy, odmiennych od złożonych w dochodzeniu. Nieprawdziwie w apelacji przytoczono fragment zeznań tego świadka jako ustalenia Sądu Rejonowego (por. s. 2 apelacji i s. 3 uzasadnienia tego Sądu). Sąd odwoławczy odniósł się do argumentacji apelacji próbującej podważyć zeznania policjantów (s. 3-4 uzasadnienia). Uwagi zawarte w kasacji są tylko oczywiście chybioną polemiką z trafnym stanowiskiem tego Sądu.

Prawidłowo również ocenił Sąd odwoławczy zeznania świadka M.K. (s.4 motywów). Sąd nie wartościował ich – jak wskazuje obrońca – z uwagi na czas

zgłoszenia owego wniosku dowodowego, jednakże faktycznie dla uwypuklenia ich niewiarygodności wskazał, że tak kluczowy świadek został zgłoszony dopiero na piątym terminie rozprawy. Nie to jednak przeważało o uznaniu zeznań świadka M.K. za niewiarygodne. Sąd wskazał, iż zeznania te są nielogiczne, niespójne i w znacznej mierze nie korelują z wyjaśnieniami samego oskarżonego.

Brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Z treści uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego nie wynika, aby Sąd ten powziął nieusuwalne wątpliwości faktyczne i aby rozstrzygnął je na niekorzyść K.B. Stan faktyczny został ustalony po rozważeniu wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego, zaś ocena tych dowodów została w sposób logiczny i wyczerpujący uargumentowana w pisemnych motywach. Sąd Okręgowy rozpoznając zarzuty apelacji uznał, iż nie został naruszony art. 5 § 2 k.p.k. i ocena ta jest w pełni prawidłowa. Podkreślić należy, iż nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo* w sytuacji, gdy sąd poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o dowody inne niż życzyłby sobie oskarżony.

Przeprowadzona kontrola apelacyjna spełnia zatem kryteria określone w art. 433 § 2 k.p.k., a uzasadnienie odpowiada wymogom art. 457 § 3 k.p.k. Przypomnieć jedynie wypada, iż rolą Sądu kasacyjnego nie jest ponowne „dublujące” kontrolę apelacyjną rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu I instancji (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2010 r., II K.K. 152/10).

Mając na uwadze powyższe, oraz uwzględniając, że w sprawie nie zachodzą tzw. bezwzględne przyczyny odwoławcze, wymienione w art. 439 § 1 k.p.k., kasacja została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., jako oczywiście bezzasadna.

a.ł.